

C.A. Sirím

TIGRISSZEM

 Publio

Tigrisszem

vígjáték

C.A. Sirím

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Tigrisszem

- Jó éjszakát, Jamie! - köszönt el Anya, és becsukta az ajtót.

Juj, de gyűlölte ezt a minden este ismétlődő elbúcsúzást! Mindig az a mese jutott eszébe, a kisfiúról meg a csodalámpájáról. Persze, ezt anya is tudta. Egyszer viccből mondta így, ezzel a hangsúllyal, aztán azóta minden este, csakazértis! Csakhogy Jamie semmiben sem hasonlított arra a kisfiúra a meséből. A mesebeli fiú ez után a mondat után egy csodálatos helyre szökött el Sajó kutyájával, neki viszont nem volt se kutyája, se csodalámpája. Bár lett volna! Akkor csak egy gombnyomás, és bármikor eltüntethette volna azt a valamit. De nem volt ez ilyen egyszerű. Hány, de hány éjszakán látta! Ott lesett rá a sötétben, fényes szemekkel, ugrásra készen, s Jamie reszketve, csatakosan ébredt. Ilyenkor Anyát hívta visítva, aki rögtön ott volt, és megnyugtatta, csak egy rossz álmom volt, nincs itt semmi. Bár ilyen egyszerű lett volna!

Mostantól minden másképp lesz! Hét gyertyát fújt el Jamie egy közel negyvendolláros marcipános túrótorlán. Ez volt a kedvence. Anya ebéd után hozta be, rajta az égő gyertyákkal. Négyet fújt el elsőre, egy levegővel. A többi csak másodikra sikerült. Apa barackot nyomott a fejére és azt mondta:

- Most már nagyfiú vagy, Jamie! Ősszel iskolába mész!

Igen, most már nagyfiú. Nem szabad hagynia, hogy az a valami megijessze! Majd ő megmutatja, hogy most már nagyfiú!

- NAGYFIÚ!

A hang a szokott helyről jött. Az ablak felől. Gúnyos volt és elnyújtott. Jamie érezte, hogy szép lassan felkúszik a torkába a gombóc, mint mindig, ha meghallotta a hangot.

- NAGYFIÚ! NAGYFIÚ! NAGYFIÚ!

Jamie a fejére húzta a párnát és erősen szorította. Várt. Hallgatott. Mostanában ezt csinálta. Várt. Hogy elmenjen, hogy békén hagyja.

- NEM HAGYLAK BÉKÉN!

- NEM HAGYLAK BÉKÉN!

- NAGYFIÚKAT SEM HAGYOK BÉKÉN!

Jamie tudta, semmi más nem segít. Csak várni. Reszketve, fülére párnát szorítva várni. Míg az meg nem unta, míg abba nem hagyta, míg el nem jött a reggel. Régebben azonnal Anyát hívta. Visítva nézte az izzó szemeket, míg Anya be nem jött, aztán az a valami a lámpa fényétől el nem menekült. Jamie csodalámpája. Milyen jó lenne! Egy gombnyomás...

- NEM HAGYLAK BÉKÉN EGY GOMBNYOMÁSRA!

- NEM HAGYLAK BÉKÉN NAGYFIÚ!

Nem jött el minden éjszaka. Volt, hogy egy hétig sem látta, máskor meg napokon át minden éjjel. Jamie aztán egyszer már nem visított, csak megpróbált nem odafigyelni rá.

- FIGYELNED KELL RÁM! RÁM KELL FIGYELNED NAGYFIÚ! EGY GOMBNYOMÁSRA!

De ez sem segített igazán. Ott maradt. Ugyanúgy hallotta. Beszélt hozzá, ő pedig reszketett a félelemtől. Hogy egyszer majd elindul. Kijön a sarokból, és akkor neki vége!

- VÉGED VAN NAGYFIÚ! EGY GOMBNYOMÁSRA VÉGED VAN! NAGYFIÚ!

Nem tudta elképzelni, mit tesz vele. Mi lesz, ha odajön. Ha rátámad. Csak érezte, félni kell tőle. Rémisztő volt az a két izzó szem. *Vajon mit tenne velem? Nem bánthat, nagyfiú vagyok. Apa is megmondta, mától nagyfiú vagyok.*

- MÁTÓL, JAMIE! EGY GOMBNYOMÁSRA, JAMIE!

Fejét lassan dugta elő a párna alól. Ott volt. A két szem világított a sötétben. Jamie belenézett a világító szempárba. *Mit tud velem tenni? Vajon mit tenne, ha idejönne?*

- ODAJÖVÖK, JAMIE! MIT TESZEK, JAMIE? - *Semmit nem tehet. Meg tudom védeni magam. Nagyfiú vagyok.*

- VÉDD MEG MAGAD JAMIE! EGY GOMBNYOMÁSRA!

- VÉDD MEG MAGAD!

- Meg is védem! Gyere, megmutatom, hogy megvédem! Soha nem szólt még hozzá Jamie. Sokkal jobban megijedt, mint máskor. Mi lesz, ha most tényleg idejön?

- IDEJÖVÖK! TÉNYLEG IDEJÖVÖK JAMIE!

- Gyere!

Azonnal mozdult. Jamie először csak a két szemet látta előremozdulni, aztán követte a hatalmas test is. Egyetlen ugrással Jamie-re vetette magát. *Fúj, de bűdös!* Ez volt az első, amit Jamie érzett. Aztán az erős szorítást. A torkában a félelemtől, a testében a hatalmas mancsoktól. *Összetör!* Ez volt a második, amit érzett, mégsem mozdult.

- ÖSSZETÖRLEK, JAMIE!

- ÖSSZETÖRLEK NAGYFIÚ!

- Nem tudsz! - kiáltotta Jamie.

- Nagyfiú vagyok már! Nem félek tőled! Nem bánthatsz!

- BÁNTHATLAK, JAMIE!

- EGY GOMBNYOMÁSRA ÖSSZETÖRHETLEK, JAMIE!

Jamie most megmozdult. Igyekezett kiszabadítani magát az erős mancsok közül. Már tudta, ez az ő éjszakája. Megvédi magát. Soha többé nem fél már. Kezeit kihúzta a szorításból, és a két világító szem felé csapott.

- NEM TUDOD MEGVÉDENI MAGAD!

- VÉDD MEG MAGAD, NAGYFIÚ!

Jamie újra felé csapott, az hátrahőkölt, és bűzös lehelete Jamie arcába csapott. Undorító volt,

bűzös félelemszaga volt. *Fél tőlem!*

- NEM FÉLEK TŐLED, NAGYFIÚ!

- NEM TUDOD MEGVÉDENI MAGAD NAGYFIÚ!

Jamie egész testével elrugaskodott tőle, majd ismét a szemek felé csapott. Ekkor csapott le rá másodszor. A tarkóján érte az iszonyatos erejű csapás. Éles, forró fájdalom öntötte el, ahogy az óriási karmok kiszakítottak belőle egy jókora darabot. Forró vér öntötte el a nyakát. Egy pillanatra elszédült. Aztán ismét rávetette magát a hatalmas testre.

- Az enyém vagy! Soha többé nem félek tőled! Nem is létezel! Bármikor elpusztíthatlak! Csak álmodlak! Álom vagy! Álom vagy! Álom vagy!

- NEM CSAK ÁLMODSZ, NAGYFIÚ!

- NEM ÁLMODSZ, JAMIE!

- NEM PUSZTÍTHATSZ EL, JAMIE!

A szemek vörösen izzottak, a test viszont egyre zsugorodott. Jamie a nyakát szorította, és érezte, ahogy kicsúszik kezei közül. Aztán a hatalmas test elkezdett hátrálni. Vissza oda, ahonnan minden este figyelt. Az ablak felé.

- Legyőztelek! Igenis, nagyfiú vagyok!

Már csak a két szem világított az ablaknál. Nem szólt többet. Csak a szemei világítottak. Aztán kihunytak azok is.

Jamie csatakosan, fáradtan ébredt. Csak feküdt az ágyban, fel sem bírt kelni. Amikor Anya bejött, rögtön látta rajta, hogy megint rosszat álmodhatott.

- Anya, most már minden rendben van! Legyőztem! Elbántam vele! Soha többé nem jön vissza! Nem kell többé félnem, anya! Most már nagyfiú vagyok, ugye anya?

Anya nézte Jamie elgyötört kis arcát. *Ó dehogy nagyfiú ő! Ő az én kicsikém! Gyűlölöm az álmait, amik kínozzák!*

- Nagyon bátor vagy, Jamie! - mondta, és szorosán magához szorította az izzadságtól csuromvíz, erőtlén kis gyermektestet. Szorította, ringatta, simogatta. - Igazán bátor vagy, Jamie! Nagyon szeretlek!

Megsimogatta a fiúcska fejét, aztán keze a nyakára kúszott. Némán felsikoltott, és kihúzta kezét a vértől ragacsos, tátongó sebből.

Eljött...

Sam leült a szőnyegre, és folytatta a játékot.

Amikor leereszkedett, hirtelen úgy érezte, óriássá vált, pedig amúgy Sam csak egy átlagos háromévesforma kisgyerek volt, babás arccal és testalkattal. Ha játszott, úgy érezte, az egész világ az övé, kicsi világán kívül semmi nem létezik. Órákig képes volt a kisautóit tologatni, vagy a LEGO-ból egyre komolyabb városkát építeni. Ritkán szedte szét. Mindig ott folytatta, ahol előző alkalommal abbahagyta. A háttérben szólt a tévé, de őt egyáltalán nem érdekelte. Ilyenkor délelőtt unalmas műsorok vannak, talán majd később, ha mese lesz, abbahagyja a játékot. Most azonban még nagyon benne volt. Olyan átéléssel tolt a piros kisautót az úton, hogy észre sem vette a szája sarkában lecsöppenni készülő nyálcsíkot.

Kathy és Mike ezen a reggelen korán indultak. Jennynek táncórája lesz, a fiúk meg, mint minden reggel, ma sem bírtak időben elkészülni. Tom nem találta a piros melegítő felsőjét, ami nagyon fontos volt, hisz ez volt a kedvence. És ma talán Eva végre észreveszi őt a matekszakkörön. Robint meg nem is látta még ma reggel. Talán csak nem aludt el megint?

- Mike! Nem hallottad, mi volt ez? - Kathy fél füllel figyelt csak oda a háttérben zörgő tévé híradására, és mintha valami rossz hírt közöltek volna. Semmi nem jutott el az agyáig a kapkodásban, abból, amit a műsorvezető mondott, csak a hangsúlyra kapta fel a fejét.

- Anyaaaa! Megnézted a szennyesben iis? - Tom nem tágított, más felsőben el sem tudta képzelni a mai napját. Mike a fürdőszobában épp a reggeli borotválkozását igyekezett minél hamarább megejteni, mikor Kathy kiáltását meghallotta.